

ДАНИЕЛА ИВАНОВА – ДИМОВА

Съвършенството в музиката е достъпно за всеки

ТЕКСТ: ИВАН ИВАНОВ, СНИМКИ: ФОТОАРХИВ

Даниела Иванова-Димова е една от най-успешни певици от новото оперно поколение български гласове. Освен като оперна звезда, тя е известна на публиката и като една от най-добрите наши изпълнителки на еврейски фолкор и нова авторска българска музика.

Кои са за теб моментите, които ти най-много ценещ в твоята кариера на оперна певица?

Още преди да говоря за годините, прекарани на професионалната сцена, ми се иска да спомена едни други десет години преди това, които преминаха в много работа, усъвършенстване и подготовка за моя активен творчески път. Те бяха причината да мога по-късно да си извоювам място не само в оперния жанр, но и в камерната музика и в областта на кантатно – ораториалната музика, където напоследък получавам много покани от оркестри и диригенти за участия в концерти като солист в програми с вокална музика. Моменти и изживявания, които не мога никога да забравя, преживявам понякога и десет пъти през годината. Това е усещането, което изпитвам при едно съвършено

сливане със оркестъра, публиката и музиката, която изпълнявам. Това води до едно изключително състояние на отдаденост и на раздаване и в същото време на получаване на енергия от страна на публиката, когато чувствуваш нейната любов и аплодисменти.

Имаш ли любими роли или арии, които предпочиташ?

Аз съм доста логична певица. Не зная дали това произтича от зодията ми Везни, която предопределя, че съм наполовина с емоциите си и наполовина с разума си във всичко, което върша, но успявам да се контролирам и когато работя върху дадена роля или проект, било то камерен или оперен, той е за мен номер едно в момента и аз се изчиствам от всичко, което съм правила преди това. Така че моята любима

роля е винаги тази, над която в момента работя.

А имаш ли любими изпълнители, от които се инспирираш в пеенето?

Имах много идоли и кумири, когато бях в началото на кариерата си. Много ме вдъхновяваха Джоан Съндърленд и Монсерат Кабаје, но това мое възхищение е било винаги лишено от обожествяването и идолизирането на тези изключителни певци, които са направили много за световната опера.

Така че не си си лепила техни плакати по стените в стаята си?

Не, определено не (смее се). Винаги съм гледала на тях като на пример, който мога да последвам и съм ги възприемала като едни нормални хора. По-скоро съм си

казвала и вярвала, че всички ние, певци и музиканти, нямаме пречки пред себе, пречки, за да постигнем върховете, които те вече са покорили. Гледала съм на тях, като на път, по който всеки един от нас би трябвало да върви, а натагък - на който колкото му стигат силите. Съвършенството в музиката е достъпно за всеки, който е тръгнал по този път, ако е готов, разбира се, да му посвети време, любов и енергия. Естествено, това е свързано лишаване от нещо, но всичко е въпрос на приоритети в живота ни. Ако това го направиш, ще ти се отворят много нови врати.

Това според теб означава ли, че една такова освободеност в мисленето, която демонстрираш, може да премахне всякакви барieri пред всеки, който иска да постигне целите си ?

Абсолютно. Аз изповядвам философията, че във всеки един от нас живее божествената искра и е въпрос само на отваряне на мисленето си, за да осъзнаеш, че в теб се намира всичко необходимо. Личното израстване и издигане над негативния път, който много хора сами избират да вървят, е личен избор. Да разбереш, че в теб е закодирано съвършенството и че ти трябва малко по-малко да го разкриваш, като листата на роза, която накрая разцъфтява в целия си блясък.

Кой ти помогна за разцъфтяването на твоите листенца и те насочи към операта?

Аз започнах да пея като много малка и то популярна музика под въздействието на една емблематична личност за българската музика като Нелко Коларов. Бях на седем години, той свиреше на пиано по същото така съвършен начин, както сега. С него спечелихме две първи места на фестивали за художествена самодейност още преди да бях навършила десет години. Всяко лято тогава участвахме заедно в различни програми и на мен много, много ми се радваха, едва ли не като на детекудо. По-това време ме чу и вокалната педагожка Мими Димова, която каза, че би било грях да сепускам в забавната музика и ме насочи към оперното пеене. Накара ме да мълча три години, за да забравя поп музиката и за да може да мутира гласа ми без проблеми. След това ме подготви за приемните изпити в музикалното училище и нещата просто се канализираха и поеха по своя естествен път. Оказа се, че класическата музика е била за мен правилният избор, макар че ме интересуват и проекти с етническа музика.

Много наши певци след 1989 година предпочетоха да свалят гарда на това, което правят и да отидат във второстепенни оперни театри в чужбина, ти ос-

тана като солист във Варненската опера през цялото това време, как оценяваш това свое решение днес?

Нищо не съм правила силово никога и нищо не съм форсирала. Тогава аз прецених, че трябва да се усъвършеявам като певица и отидох за няколко месеца във Виена на курс при Маргарита Лилова, после имах възможността в Милано да работя с Ида Фарина и през 1990 създадох семейство. Никога не съм се втурвала към кариерата като към нещо, което трябва да направя на всяка цена.

Пяла си на много оперни сцени в света, включително и в Китай и двете части на Корея, какви са твоите спомени от твоите гостувания там?

Това беше преди десет години и тогава в Северна Корея гостувах два пъти. Публиката реагираше много спонтанно, но когато виждаш как идват и си отиват от концертите под строй, автоматично си задаваш въпроса дали и това не е по нареждане. Спомням си колко бурно реагираше публиката в Китай, но след края на представлението те сякаш сваляха от себе си маската на спонтанността. Гледах представления на тяхната типична Пекинска опера, която е със съвсем друг мизансцен и техни народни инструменти и ми нап-

рави дълбоко впечатление как се опитват между всичко да намерят хармония и баланс.

Струва ми се, че през последните години българската култура се намира в подем, споделяш ли това мнение?

Определено да, достатъчно е човек да погледне афишите на музикалните фестивали, където се виждат световно известни имена като Московски солисти с Юри Башмет и много други скъпо струващи световни звезди. Фактът, че вече нашите организатори могат да финансират подобни проекти говори достатъчно красноречиво. ■

Даниела Иванова – Димова е родена през 1965 година във град Варна, където завършва Средно музикално училище в класа по пеене на Мими Димова. От 1985 - 1989 година следва пеене в Музикалната академия в София в класа на проф. Реса Колева. През 1990 година става солистка във Варненската опера. Гострозира по световните оперни спектакли цени и редовно участва в оперни сценации в Германия, Испания, Италия и Белгия.